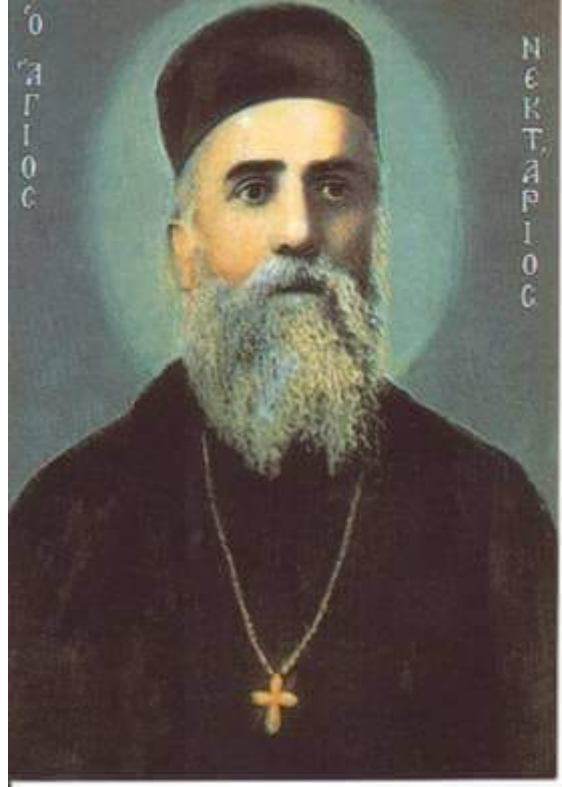
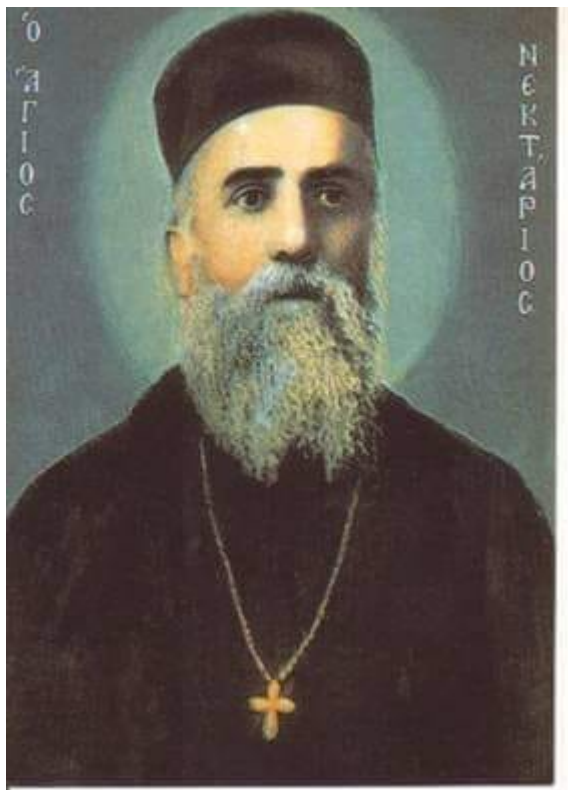

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος καὶ τὸ σύγχρονο μάνατζμεντ (Λεκάτης Γιώργος)

[Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ἁγ. Νεκτάριος Πενταπόλεως](#)

Ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια πὸ ἐργάστηκα (καὶ ἐξακολουθῶ νὰ ἐργάζομαι) σὰν στέλεχος ἐταιριῶν, τὸ καυτὸ πρόβλημα εἶναι τὸ ἴδιο: Πῶς μπορεῖ ὁ κάθε διευθυντὴς νὰ ἐμπνεύσει καὶ νὰ ὀδηγήσει τοὺς ἀνθρώπους πὸ εἶναι κάτω ἀπὸ αὐτόν...

Έκατομμύρια σελίδες γράφτηκαν πάνω σέ αυτά τὰ θέματα. Έπιστήμονες προσέγγισαν τὰ δύσκολα προβλήματα τῆς διοίκησης μὲ πολλοὺς καὶ διαφορετικοὺς τρόπους, ἀπὸ τοὺς πιὸ ἔντιμους, μέχρι τοὺς πιὸ τιποτένιους...

Ἀλήθεια, ἂν ἓνας ἅγιος ἄνθρωπος ἦταν manager, πῶς θὰ διοικοῦσε...πολλὰ χρόνια ἀναρωτιόμουν... νὰ ὅμως πὸ ὅποιος ψάχνει βρίσκει... Ὁ ἅγιος Νεκτάριος ἦταν διευθυντὴς τῆς Ριζαρείου σχολῆς, στὶς ἀρχὲς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα... ὑπάρχουν πολλὲς μαρτυρίες ἀπὸ ἀνθρώπους πὸ ἔζησαν ἐνῶ ζούσαμε καὶ ἐμεῖς... Ἀλήθεια, ὑπάρχει Χριστιανικὸ management? Ἄν μοῦ τὸ ἔλεγε κάποιος σίγουρα θὰ γέλαγα... μήπως ὅμως... τί ἔκανε ὁ Νεκτάριος;

Γεννήθηκε τὸ 1846 στὴν Σηλυβρία τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης ἀπὸ τὸ Δημοσθένη καὶ τὴ Μαρία Κεφαλᾶ. Ὀνομάστηκε Ἀναστάσιος. Ἡ οἰκογένειά του ἦταν φτωχὴ, ἔτσι ἀφοῦ τελείωσε τὸ Δημοτικὸ καὶ τὸ Σχολαρχεῖο, δεκατεσσάρων χρονῶν παιδί, πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ δούλεψε, ἀρχικὰ μόνο γιὰ στέγη καὶ τροφή. Τὸ 1868 πηγαίνει στὴ Χίο καὶ γίνεται δάσκαλος στὸ Λιθί, ἕως τὸ 1873. Μετά, γίνεται μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Λάζαρος. Τὸ 1877 χειροτονεῖται διάκονος καὶ παίρνει τὸ ὄνομα Νεκτάριος.

Τὸ 1886 χειροτονεῖται πρεσβύτερος καὶ λίγο ἀργότερα Ἀρχιμανδρίτης στὸ Κάιρο. Τὸ 1889 χειροτονεῖται μητροπολίτης Πενταπόλεως. Ἡ ἀγιότητά του, τόσο πολὺ φανερὴ στὸν κόσμο, ἔστρεψε ἐναντίον του τὰ διεφθαρμένα στοιχεῖα τῆς ἐκκλησίας. Κάποιοι φιλόδοξοι κληρικοὶ διέβαλαν τὸν Ἅγιο στὸν ἐνενηντάχρονο

Πατριάρχη... τάχα ὁ Νεκτάριος ἐποφθαλμιούσε τὴ θέση του... Ὁ Νεκτάριος διώκεται ἄδικα, μέχρι ποὺ διώχεται ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο... Ἔρχεται στὴν Ἀθήνα χωρὶς χρήματα ψάχνοντας γιὰ δουλειὰ γιὰ νὰ ζήσει! Μένει στὰ Ἐξάρχεια καὶ δὲν ἔχει χρήματα νὰ πληρώσει τὸ νοίκι του... Παίρνει τὴ θέση τοῦ ἱεροκήρυκα στὴν Εὐβοία.. μετὰ στὴ Φθιώτιδα καὶ Φωκίδα.... Οἱ ἐντυπώσεις ποὺ ἀφήνει παντοῦ εἶναι ἐξαιρετικές, οἱ ἄνθρωποι τὸν ἀγαποῦν...Τὸ 1894 ἀναλαμβάνει τὴ διεύθυνση τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς. Γίνεται manager μὲ τὰ σημερινὰ δεδομένα... Χωρὶς MBA καὶ μέσο στὸ HR...

Τρία παραδείγματα Χριστιανικοῦ Management - Ἀπρόσμενου, συγκλονιστικοῦ, ὑπέροχου!

Τὸ περιβάλλον τῆς Ριζαρείου

Στὴν ἱερατικὴ σχολὴ Ριζάρειο δὲν φοιτοῦσαν μόνο πιστοὶ καὶ παιδιὰ ποὺ ἤθελαν νὰ γίνουν ἱερεῖς... φοιτοῦσαν καὶ ἄπιστοι, παιδιὰ πολλῶν εὐπορῶν οἰκογενειῶν, ἄτομα ποὺ ἦρθαν γιὰ τὸ ἐπίπεδο τῶν σπουδῶν ἦταν ὑψηλὸ κλπ.

Ὅποιος ἔχει μπεῖ ἔστω καὶ μία φορὰ γιὰ μία ὥρα σὲ τάξη τόσο ἀνομοιογενῆ, καταλαβαίνει τὴ δυσκολία... πόσο μᾶλλον ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ συμβιώνουν καθημερινά...

ΠΡΩΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ...

Κάποιοι μαθητὲς τῆς ριζαρείου ἔκαναν σοβαρότατα παραπτώματα. Τοὺς ὀδήγησαν στὸ διευθυντὴ λοιπὸν γιὰ νὰ τιμωρηθοῦν. Τί ἔκανε ὁμως ὁ Νεκτάριος;

Ζήτησε νὰ μὴν τοῦ σερβίρεται φαγητὸ (τοῦ ἴδιου, ὄχι τῶν μαθητῶν...) γιὰ τρεῖς ἡμέρες. Θεώρησε ὁ Νεκτάριος τὸν ἑαυτὸ του ὑπεύθυνο, πίστεψε ὅτι ὁ ἴδιος ἔκανε λάθος, δὲν ἐνέπνευσε τοὺς μαθητὲς, δὲν τοὺς ὀδήγησε στὴ χάρη τοῦ Θεοῦ. Τὴν ὥρα τοῦ κοινοῦ δείπνου, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔτρωγαν, προσευχόταν στὸ Θεὸ γιὰ τὸ πρόβλημα... Καὶ δὲν εἶναι δύσκολο γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο νὰ ξεχωρίσει τὸν ὑποκριτὴ ἀπὸ τὸν εἰλικρινῆ...

Τὸ ζήτημα αὐτὸ συγκλόνισε τὴν μικρὴ κοινότητα τῆς ριζαρείου. Γιὰ πρώτη ἴσως φορὰ στὴ ζωὴ τους οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ εἶδαν κάποιον διευθυντὴ νὰ μὴν ψάχνει γιὰ εὐθύνες στοὺς ἄλλους, ἀλλὰ στὸν ἑαυτὸ του. Ἡ συγκλονιστικὴ ταπείνωση τοῦ Νεκταρίου χώρισε τὸ χρόνο στὰ δύο γιὰ τὴν σχολή, τὸ πρὶν καὶ τὸ μετὰ. Οἱ μαθητὲς ἄλλαξαν ριζικά. Οἱ φταῖχτες τοῦ ἐπεισοδίου δὲν ἤθελαν νὰ φᾶνε οὔτε αὐτοὶ τὶς ἡμέρες ποὺ ὁ Νεκτάριος δὲν ἔτρωγε...ἔκλαψαν πικρά... μετάνιωσαν... Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ὅταν κάποιος ἔκανε ἓνα σοβαρὸ παράπτωμα ἔπεφταν πάνω του οἱ ἴδιοι οἱ μαθητὲς νὰ τὸν συνεφέρουν...τὰ λόγια τους ἦταν συνήθως: «Θέλεις πάλι

νὰ μὴ τρώει ὁ Νεκτάριος... δὲν τὸν βλέπεις πῶς ἀγωνίζεται ἐδῶ μέσα... θὰ ἀρρωστήσει»

ΠΡΩΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ... Νὰ νοιάζεσαι πραγματικά γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ διοικεῖς... φαίνεται.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ...

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ καθάριζαν τὶς τουαλέτες τῆς σχολῆς καβγάδιζαν γιατί ὁ ἕνας ἤθελε νὰ ρίξει τὸν ἄλλο... ὁ Νεκτάριος ξύπναγε νωρὶς καὶ καθάριζε ὁ ἴδιος τὶς τουαλέτες γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχει καβγάς... δὲν κατηγορήσε κανένα... οἱ ἄνθρωποι ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ καθαρίζουν ντράπηκαν καὶ βρῆκαν λύση...

ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ... Νὰ νοιάζεσαι πραγματικά γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ διοικεῖς... φαίνεται.

ΤΡΙΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ...

Μία ἄλλη χρονιὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐργάτες καθαριότητας ἀρρώστησε... ὁ Νεκτάριος ἄρχισε νὰ καθαρίζει ὁ ἴδιος στὴ θέση του, φοβούμενος ὅτι θὰ ἀπολυθεῖ ὁ ἀρρωστος ἄνθρωπος. Καὶ αὐτὸ συζητήθηκε πολὺ ἀνάμεσα στοὺς μαθητές... ὅλοι ἔτρεμαν πλέον μήπως καὶ τὸν στεναχωρέσουν, μήπως καὶ τοῦ προσθέσουν καὶ ἄλλο βᾶρος...

ΤΡΙΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ... Νὰ νοιάζεσαι πραγματικά γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ διοικεῖς... φαίνεται.

Τὸ 1919 ὁ Νεκτάριος εἰσάγεται στὸ Ἀρεταίειο νοσοκομεῖο τῶν Ἀθηνῶν... ἕνας γέροντας ἱερέας μὲ ἕνα φτωχὸ τριμμένο ράσο... Μετὰ ἀπὸ 50 ἡμέρες νοσηλείας χωρὶς μέσο, καὶ πρὶν ἀκόμη νὰ ἐγχειρισθεῖ, παρέδωσε τὴν Ἁγία ψυχὴ του στὸν Κύριο ποὺ τόσο ἀγάπησε στὴ ζωὴ του...,

Ἄν ὅλα εἶχαν μείνει ἐκεῖ, σήμερα ἴσως κανεὶς δὲν θὰ τὸν θυμόταν... Ὁ Κύριος ὅμως ἀποφάσισε κάτι ἄλλο...

Μόλις πέθανε στὸ νοσοκομεῖο ξεκίνησε ἡ γνωστὴ διαδικασία μὲ τὸ σαβάνωμα... ὅμως, τὸ νεκρὸ σῶμα, μύριζε πολὺ ὁμορφα...κάτι σὰν ἰδρώτας ἀνάβλυζε ἀπὸ τὸ πρόσωπο ποὺ μύριζε καλύτερα ἀπὸ τὸ καλύτερο ἄρωμα...κάτι ποὺ φυσικὰ οἱ σαβανωτὲς δὲν εἶχαν δεῖ ποτέ...οὔτε οἱ γιατροί...οὔτε κανεὶς ἄλλος... Τὰ νέα διαδόθηκαν στὸ νοσοκομεῖο...Οἱ γιατροὶ καὶ τὸ προσωπικὸ ἄρχισαν νὰ ρωτᾶνε, ποιὸς εἶναι ὁ φτωχὸς καλόγερος;... ποιός;... δεσπότης;, πρῶην γενικὸς διευθυντὴς στὴ Ριζάρειο;

Καὶ ἄρχισε ἡ πορεία ποὺ ἔκανε τὸν Νεκτάριο γνωστὸ στὴν κάθε ἄκρη, στὸ κάθε μικρὸ χωριὸ τῆς Ἑλλάδας, στὴν κάθε γωνιὰ τοῦ κόσμου ποὺ ζοῦν Ἕλληνες... Ἡ νεκροφόρα ἔφθασε στὸν καθεδρικὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος στὸν Πειραιᾶ... καὶ κόσμος, πολὺς κόσμος ποὺ ἤθελε νὰ δεῖ τὸν ἰδρώτα ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ ἅγιο πρόσωπο καὶ μύριζε τόσο ὄμορφα... Τὸ καραβάκι "Πτερωτὴ" τὸν μετέφερε στὴν Αἴγινα... ἔφθασε στὶς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα στὴν Αἴγινα... θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὅλο τὸ νησιὸ περίμενε στὴν παραλία... Οἱ καμπάνες χτυποῦσαν ὅπως τὴ μεγάλη Παρασκευή...

Τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες ὁ κόσμος ἐρχόταν νὰ δεῖ τὸ ἅγιο σῶμα... ποὺ ἀδιάκοπα ἀνάβλυζε μύρο καὶ ἡ μυρωδιὰ δὲν ἦταν μυρωδιὰ νεκροῦ, οὔτε μυρωδιὰ αὐτοῦ τοῦ κόσμου... Καὶ ἦρθαν τὰ θαύματα... τί νὰ πεῖ κανεὶς γιὰ αὐτὰ σὲ ὅποιον δὲν ἔχει δοκιμάσει ἐπάνω του τὴν εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ... Ἡ ἐκκλησία ποὺ τόσο ὁ Νεκτάριος ἀγάπησε καὶ ὑπηρέτησε καὶ τόσο κάποια ἀπὸ τὰ δειφθαρμένα, φιλόδοξα ἢ κοσμικὰ μέλη τῆς τὸν πρόδωσαν καὶ τὸν ἀδίκησαν, ἀναγνώρισε τὴν ἀγιότητά του... κάτι ποὺ ὁ ἀπλὸς κόσμος εἶχε ἤδη κάνει μετὰ τὰ τόσα σημάδια ποὺ ἔστειλε ὁ Κύριος... Ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται... καὶ ὁ ταπεινὸς ἱερέας ἔγινε τὸ παράδειγμα τῶν εὐλαβῶν ἱερέων τὰ χρόνια ποὺ ἦρθαν... καὶ τόσο πολλῶν ἀνθρώπων...

Πηγή: agiazoni.gr